PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMO (pirmoji kolegija) SPRENDIMAS

2009 m. birželio 9 d.*

Byloje T-152/06

NDSHT Nya Destination Stockholm Hotell & Teaterpaket AB, įsteigta Stokholme (Švedija), atstovaujama advokatų M. Merola ir L. Armati,

ieškovė,

prieš

Europos Bendrijų Komisiją, atstovaujamą T. Scharf,

atsakovę,

dėl prašymo panaikinti sprendimą, esantį *NDSHT* skirtuose 2006 m. kovo 24 d. ir 2006 m. balandžio 28 d. Komisijos laiškuose, susijusiuose su skundu dėl tariamai

* Proceso kalba: anglų.

neteisėtai Stokholmo miesto suteiktos pagalbos *Stockholm Visitors Board AB* (byla CP 178/04 – Ginčijama valstybės pagalba SVB AB),

EUROPOS BENDRIJŲ
PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS (pirmoji kolegija),

kurį sudaro pirmininkė V. Tiili, teisėjai F. Dehousse ir I. Wiszniewska-Białecka (pranešėja),

posėdžio sekretorė C. Kantza, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2008 m. liepos 1 d. posėdžiui,

priima šį

Sprendimą

Ginčo aplinkybės

1 Ieškovė, *NDSHT Nya Destination Stockholm Hotell & Teaterpaket AB*, yra pagal Švedijos teisę įsteigta bendrovė, kuri Stokholme per savo interneto svetainę vykdo kelionių organizavimo veiklą. Ji siūlo bendrą paslaugą, apimančią viešbučio kambarių rezervavimą ir turistinę kortelę „Stockholm à la carte“, kuri leidžia jų turėtojams

naudotis įvairiomis paslaugomis ir Stokholmo miesto infrastruktūra, kaip antai muziejais ir vietiniu transportu. Ji buvo įsteigta 2001 m. po to, kai pasitraukė privatūs *Destination Stockholm AB (DSAB)* akcininkai.

2 *DSAB* buvo įsteigta 1980 m. Stokholmo miesto ir Stokholmo grafystės tarybos sprendimu. *DSAB* buvo ūkinė bendrija, kurią sudarė privatūs turizmo sektoriaus ūkio subjektai ir Stokholmo miestas, kuriam atstovavo miesto fondas *Stockholm Information Services (SIS)* (toliau – *SIS* fondas). Tai buvo filialas, kurio daugumą dalių turėjo *SIS* fondas, įsteigtas 1978 m. vykdyti Stokholmo miesto turizmo skatinimo veiklą, ir kurį kontroliavo bei finansavo kartu Stokholmo miesto ir Stokholmo grafystė. Nuo 1980 m. *DSAB* teikė apgyvendinimo pigiuose Stokholmo viešbučiuose paslaugą ir kitas su turizmu susijusias paslaugas būtent naudojant kortelę „Stockholm Card“.

3 2001 m., po to, kai pasitraukė privatūs *DSAB* akcininkai, Stokholmo valdžios institucijos nusprendė reorganizuoti *DSAB*, sujungiant jos likusią veiklą su *SIS* fondo veikla. 2002 m. sausio 1 d.*DSAB* pakeitė pavadinimą ir tapo *Stockholm Visitors Board AB* (toliau – *SVB*), bendrove, kurią per skirtingus filialus valdė Stokholmo miestas. Nuo 2002 m. *SVB* buvo atsakinga už turizmo informacijos tiekimą ir už Stokholmo regiono reklamą. Tai yra veikla, už kurią anksčiau buvo atsakingas *SIS* fondas. Kartu su savo turizmo informacijos veikla *SVB* taip pat vykdo komercinę veiklą, kuri, be kita ko, pasireiškia viešbučio kambarių rezervavimo paslaugomis ir „Stockholm Card“, leidžiančia nemokamai patekti į Stokholmo miesto lankytinas vietas ir naudotis infrastruktūra, pardavimu.

4 2004 m. rugsėjo 23 d. ieškovė Komisijai pateikė informaciją, susijusią su Stokholmo miesto *SVB* suteiktomis metinėmis subsidijomis 2003, 2004 ir 2005 m., tvirtindama, kad šios subsidijos yra Švedijos Karalystės suteikta valstybės pagalba pažeidžiant EB 88 straipsnio 3 dalį. Tokią valstybės pagalbą, kokia nurodyta šiame skunde ir vėlesnėse ieškovės pateiktose pastabose, sudarė kasmetiniai kreditai *SVB* iš Stokholmo miesto biudžeto, nuolatinis *SVB* ikimokestinių nuostolių padengimas jos pagrindinės bendrovės ir viešosios infrastruktūros, kaip antai Stokholmo miesto valdomos mokamos stovėjimo aikštelės, naudojimas lengvatinėmis sąlygomis.

5 Savo skunde ieškovė tvirtina: kadangi nebuvo aišku, ar viešosios informacijos teikimas nebuvo per daug finansuojamas, Stokholmo miesto skirtas sumas *SVB* galėjo panaudoti finansuoti komercinę veiklą, kurią ji vykdo šalia turizmo informacijos teikimo veiklos, konkuruodama su kitomis nacionalinėmis ir tarptautinėmis įmonėmis ir taip sukeldama konkurencijos iškraipymą. Ši pagalba, nesant Komisijos pritarimo, turėtų būti traktuojama kaip neteisėta ir nesuderinama su bendrąja rinka.

6 Ieškovė papildė savo skundą pastabomis, detaliai aprašančiomis *SVB* istoriją, struktūrą ir veiklą, bei, siekdama išvengti, kad ji nepatirtų esminės ir nepataisomos žalos, paprašė Komisijos imtis laikinųjų priemonių pagal 1999 m. kovo 22 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 659/1999, nustatančio išsamias EB (88) straipsnio taikymo taisykles (JO L 83, p. 1), 11 straipsnį, kol pastaroji nuspręs dėl pagalbos suderinamumo su bendrąja rinka.

7 Komisija išnagrinėjo skundą prašydama informacijos Švedijos institucijų ir susirašinėdama bei rengdama susitikimus su šių institucijų ir ieškovės atstovais. Švedijos valdžios institucijos pateikė Komisijai informaciją, kurioje, be kita ko, išsamiai nurodoma, kaip vystėsi Stokholmo miesto turizmo skatinimo veikla nuo 1930 metų. Jos taip pat perdavė Komisijai Stokholmo miesto priimtų aktų siekiant įgyvendinti veiklos reorganizavimą sąrašą, finansinę informaciją apie kiekvieną *SIS* fondo ir *DSAB* veiklą 1995–2001 finansiniais metais, taip pat informaciją, susijusią su Stokholmo miesto parama *SVB* 2002, 2003 ir 2004 metais, ir 2005 finansinių metų prognozę.

8 2006 m. kovo 24 d. Komisijos konkurencijos generalinio direktorato skyriaus „Valstybės pagalba I: Sanglauda ir konkurencingumas“ vadovas, atsakingas už bylą (toliau – už bylą atsakingas Komisijos tarnybos vadovas), išsiuntė ieškovei tokį laišką:

„EUROPOS KOMISIJA

Konkurencijos GD

Valstybės pagalba I: Sanglauda ir konkurencingumas

Vadovas <…>

Dalykas: CP 178/2004 – Ginčijama valstybės pagalba *SVB AB*

<…>

Aš remiuosi jūsų 2004 m. rugsėjo 23 d., 2004 m. gruodžio 22 d., 2005 m. sausio 10 d., 2005 m. balandžio 19 d. ir 2006 m. vasario 14 d. laiškais, susijusiais su prieš tai nurodytu skundu.

Noriu jus informuoti apie tai, kad, remiantis turima informacija, Konkurencijos generalinio direktorato kompetentingos tarnybos padarė išvadą, jog nepakanka motyvų, pateisinančių jūsų skundo tolesnį nagrinėjimą. Kaip žinote, mes gavome iš suinteresuotos valstybės narės pakankamai daug paštu persiųstos ir per susitikimus pateiktos informacijos. Visi faktai ir aplinkybės buvo atidžiai išnagrinėti ir išanalizuoti. Jūsų kliento skundas buvo labai rimtai įvertintas ir mes padarėme viską, kas galima, nustatant EB 87 straipsnio 1 dalies pažeidimą.

Iš mūsų analizės matyti, kad veikla, susijusi su „Stockholm Card“ ir viešbučio kambarių rezervavimu (išskyrus vietas stovėjimo aikštelėse, kurias apima „Stockholm Card“), yra įgyvendinama rinkos sąlygomis. Todėl ši veikla nėra finansuojama valstybės pagalba EB 87 straipsnio 1 dalies prasme. Dėl nemokamo tam tikrų stovėjimo aikštelių vietų naudojimo galima tvirtinti, kad tai nedaro įtakos prekybai, bet, jei taip būtų, ši pagalba buvo numatyta „Stockholm Card“ gerokai prieš Švedijai įstojant 1995 m. į Europos Sąjungą ir todėl buvo esama pagalba. Be to, nuo 2006 m. sausio 1 d. ši paslauga nebeįtraukiama į „Stockholm Card“.

Dėl kitos veiklos (turizmo informacijos teikimas ir kt.) panašu, kad ji priskirtina nuostatoms, kurios reglamentuoja visuotinės ekonominės svarbos paslaugas (VESP). Nepanašu, kad buvo kryžminių ekonominės veiklos subsidijų. Jei kompensacija VESP būtų kvalifikuojama kaip valstybės pagalba, tokia pagalba vis dėlto būtų suteikta tokiomis pačiomis sąlygomis kaip ir iki 1995 m. ir todėl būtų esama pagalba.

Reziumuojant pažymėtina, kad išsamūs tyrimai, kuriuos mes atlikome dėl šio skundo, parodo, kad tai yra esama, o ne neteisėta pagalba, kuri bet kuriuo atveju suderinama su bendrąja rinka. Kadangi nereikia pradėti atitinkamų priemonių, numatytų EB 88 straipsnio 1 dalyje, procedūros, mes nesiūlome imtis kitų priemonių šioje byloje.

Vis dėlto noriu atkreipti jūsų dėmesį į tai, kad jeigu jūs, priešingai nei mano tarnybos, vis dėlto esate įsitikinę, kad tai buvo neteisėta pagalba, EB 87 straipsnio 1 dalis yra tiesioginio veikimo ir sukuria asmenims teises, kurias turi saugoti nacionaliniai teismai. Todėl jūs galite remtis jomis šioje byloje.

<…>“

9 2006 m. balandžio 5 d. laišku ieškovė informavo Komisiją, kad iš 2006 m. kovo 24 d. laiško ji padarė išvadą, jog išnagrinėjusi Stokholmo miesto *SVB* suteiktą finansavimą Komisija atmetė jos skundą ir priėmė sprendimą nepateikti prieštaravimų dėl ginčijamos pagalbos pagal Reglamento Nr. 659/1999 13 straipsnį ir pagal 4 straipsnio 2 ir 3 dalis. Ieškovė, remdamasi to paties reglamento 20 straipsniu, paprašė Komisijos pateikti jai sprendimo kopiją.

10 2006 m. balandžio 28 d. laišku (toliau kartu su 2006 m. kovo 24 d. laišku – skundžiami laiškai) Komisijos tarnybos vadovas, atsakingas už bylą, pateikė ieškovei tokį atsakymą:

„EUROPOS KOMISIJA

Konkurencijos GD

Valstybės pagalba I: Sanglauda ir konkurencingumas

II - 1526

Vadovas <…>

Dalykas: CP 178/2004 – Ginčijama valstybės pagalba *SVB AB*

<…>

Aš remiuosi jūsų 2006 m. balandžio 5 d. laišku, susijusiu su prieš tai minėta pagalba.

Kaip jau paaiškinau mano 2006 m. kovo 24 d. laiške, Komisijos tarnybos padarė išvadą, kad nepakanka motyvų, pateisinančių jūsų skundo tolesnį nagrinėjimą. Iš tiesų iš Švedijos institucijų paštu ir per susitikimus pateiktos informacijos matyti, kad jūsų nurodytos priemonės nėra neteisėta valstybės pagalba.

Todėl mes negalime jums pateikti Komisijos sprendimo pagal Reglamento Nr. 659/1999 20 straipsnį, kaip to prašote savo laiške.

<…>“

Procesas ir šalių reikalavimai

11 2006 m. birželio 6 d. Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai pateiktu pareiškimu ieškovė pareiškė šį ieškinį.

12 Atskiru dokumentu, pateiktu Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai 2006 m. rugsėjo 1 d., Komisija, remdamasi Pirmosios instancijos teismo Procedūros reglamento 114 straipsnio 1 dalimi, pareiškė prieštaravimą dėl priimtinumo.

13 2006 m. lapkričio 9 d. ieškovė pateikė savo pastabas dėl prieštaravimo, susijusio su priimtinumu.

14 2007 m. kovo 15 d. Pirmosios instancijos teismo (ketvirtoji kolegija) nutartimi prieštaravimas dėl priimtinumo buvo prijungtas prie bylos nagrinėjimo iš esmės, o sprendimas dėl bylinėjimosi išlaidų – atidėtas.

15 2007 m. gegužės 3 d. Komisija pateikė atsiliepimą į ieškinį.

16 2007 m. birželio 28 d. laišku ieškovė atsisakė pateikti dubliką.

17 Pakeitus Pirmosios instancijos teismo kolegijų sudėtį, teisėjas pranešėjas buvo paskirtas į pirmąją kolegiją, todėl ši byla paskirta šiai kolegijai.

18 Remdamasis teisėjo pranešėjo pranešimu Pirmosios instancijos teismas (pirmoji kolegija) nusprendė pradėti žodinį procesą.

19 Šalys buvo išklausytos ir atsakė į Pirmosios instancijos teismo žodžiu pateiktus klausimus 2008 m. liepos 1 d. vykusiame posėdyje. Pirmosios instancijos teismas paprašė Komisijos pateikti tam tikrus dokumentus per dvi savaites. Komisija pateikė šiuos dokumentus 2008 m. liepos 11 dieną. 2008 m. rugpjūčio 6 d. laišku ieškovė pateikė savo pastabas dėl šių dokumentų.

20 2009 m. sausio 23 d. Pirmosios instancijos teismas nusprendė užbaigti žodinę proceso dalį.

21 Ieškovė Pirmosios instancijos teismo prašo:

— atmesti prieštaravimą dėl priimtinumo ir pripažinti ieškinį priimtinu,

— panaikinti sprendimą, esantį skundžiamuose laiškuose,

— įpareigoti Komisiją pradėti formalaus tyrimo procedūrą pagal EB 88 straipsnio 2 dalį,

— priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

22 Komisija Pirmosios instancijos teismo prašo:

— atmesti ieškinį kaip nepriimtiną ar nepagrįstą,

— priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

Dėl teisės

Šalių argumentai

23 Komisija tvirtina, kad skundžiami laiškai nei atskirai, nei kartu nėra Komisijos sprendimas ir todėl nėra aktas, kurį galima skųsti. Todėl ieškinys nepriimtinas.

24 Pirmiausia skundžiamų laiškų turinys nėra sprendimas. Remiantis teismų praktika, aplinkybės, kad Bendrijos institucija, atsakydama į asmens prašymą, išsiunčia jam laišką, nepakanka tam, kad šis laiškas būtų pripažintas sprendimu EB 230 straipsnio prasme. 2006 m. kovo 24 d. laiške nurodyta, kad būtent kompetentingos konkurencijos generalinio direktorato tarnybos, o ne Komisija ar Komisijos narys, atsakingas už konkurencijos bylas, padarė išvadą, kad nereikia tęsti tyrimo. 2006 m. balandžio 28 d. laiške, atsakant į ieškovės prašymą, aiškiai nurodyta, kad neegzistuoja Komisijos

sprendimas, kuris jai galėtų būti pateiktas. Komisija nepriėmė galutinio sprendimo. Iš tiesų kelis kartus savo skunde ieškovė nurodo galutinio Komisijos sprendimo nebuvimą. Skundžiami laiškai buvo skirti informuoti ieškovę, kad Komisijos tarnybos nerado pakankamų motyvų sprendimui byloje priimti arba ginčijamos pagalbos nagrinėjimui pratęsti. Tai, kad Komisijos tarnybos siekdamos skaidrumo išsako savo nuomonę dėl bylos, netrukdo skundžiamų laiškų traktuoti kaip informacijos remiantis Reglamento Nr. 659/1999 20 straipsniu.

25 Ieškovės argumentas, kad tariamo sprendimo forma neturi reikšmės, nėra reikšmingas šiuo atveju, nes ieškovė turi įrodyti, kad skundžiami laiškai dėl savo turinio yra sprendimas. Todėl, kadangi skundžiami laiškai neturėjo jokio teisinio poveikio ieškovės padėčiai, jie negali būti kvalifikuojami kaip sprendimas. Be to, skundžiamuose laiškuose nebuvo nurodytas teisinis pagrindas, jie buvo išsiųsti Konkurencijos generalinio direktorato tarnybų, o ne Komisijos, kaip kolegialaus organo, ar tam paskirto Komisijos nario, ir jie buvo adresuoti ieškovei, bet ne Švedijos Karalystei. Tai yra papildomos nuorodos, kad skundžiami laiškai, atskirai ar kartu, nėra Komisijos sprendimas.

26 Antra, Komisija tvirtina, kad nepriėmė nei sprendimo, nei galutinės pozicijos. Skundžiamuose laiškuose Komisija nenurodė, kad ji priėmė sprendimą pagal Reglamento Nr. 659/1999 13 ar 4 straipsnį. Tai, kad ieškovė savo 2006 balandžio 5 d. laiške prašo Komisijos išsiųsti sprendimą, rodo, kad ji 2006 m. kovo 24 d. laiško nelaikė sprendimu. 2006 m. balandžio 28 d. laiške apsiribojama tik ieškovės informavimu, kad jai negali būti pateiktas joks sprendimas. Šių dviejų laiškų, iš kurių nė vienas nėra sprendimas, kombinacija neturi būti traktuojama kaip sprendimas. Komisija tvirtina, kad byla nėra susijusi su neteisėta pagalba, nes ji nepriėmė jokio Reglamento Nr. 659/1999 4 straipsnyje nurodyto sprendimo ir iš anksto galutinai netvirtino, kad nagrinėjamos priemonės buvo esama pagalba. Komisijos tarnybos sustabdė nagrinėjimą tuo metu, kai Komisija privalėjo nuspręsti dėl sprendimo priėmimo. Kadangi panašu, kad ieškovė netiesiogiai pripažino Komisijos neveikimą, ir darant prielaidą, jog Komisija privalėjo veikti, vadinasi, ieškovė turėjo pareikšti ieškinį dėl neveikimo.

27 Trečia, Komisija nurodo, kad ieškinį pagal EB 230 straipsnį galima pareikšti tik dėl priemonių, sukeliančių privalomų teisinių pasekmių ieškovei, kurios daro poveikį jos interesams, aiškiai pakeisdamos jos teisinę padėtį. Nesant Komisijos sprendimo ieškovės teisinė padėtis išsiunčiant skundžiamus laiškus nebuvo pakeista.

28 Ieškovė mano, kad Komisijos nurodytas prieštaravimas dėl priimtinumo turi būti atmestas. Iš teismų praktikos išplaukia, kad skundo pareiškėjui išsiųstas laiškas, kuriame nustatoma galutinė Komisijos pozicija dėl valstybės pagalbos, yra sprendimas, net jeigu jis nebuvo adresuotas suinteresuotai valstybei narei. Deklaracija, kad Komisijos tarnybos padarė išvadą, jog nebuvo pakankamai motyvų tęsti skundo nagrinėjimą, yra galutinis sprendimas, kuriuo Komisija atsisakė pradėti EB 88 straipsnio 2 dalyje numatytą formalaus tyrimo procedūrą ir kuriuo ji užbaigė bylą. Todėl skundžiami laiškai yra dokumentas, kurį galima skųsti remiantis EB 230 straipsniu.

29 Ieškovė tvirtina, kad, remiantis teismų praktika, nustatant, ar aktas sukelia privalomų teisinių pasekmių ir todėl gali būti ieškinio dėl panaikinimo objektas, reikia išnagrinėti jo turinį. Priimto sprendimo forma neturi jokios reikšmės. Skundžiami laiškai, kartu ar atskirai, yra galutinė Komisijos pozicija dėl ieškovės skundo ir sukelia pasekmių jos teisinei padėčiai. Kaip tiesioginė bendrovės, kuri gavo ginčijamą pagalbą, konkurentė ieškovė būtų buvusi kvalifikuota kaip suinteresuotoji šalis remiantis Reglamento Nr. 659/1999 1 straipsnio h punktu ir jai būtų suteiktos EB 88 straipsnio 2 dalyje ir Reglamento Nr. 659/1999 6 straipsnyje numatytos procesinės garantijos, jei būtų pradėta formali tyrimo procedūra.

30 Ieškovės nuomone, visi Komisijos argumentai dėl ieškinio nepriimtinumo susiję tik su forma, o ne su skundžiamų laiškų turiniu ir nė vienas nėra reikšmingas. Pirma, tai, kad skundžiami laiškai buvo išsiųsti Komisijos konkurencijos generalinio direktorato tarnybos vadovo, neturi reikšmės. Nesant nuorodos, kuri patikslintų, kad skundžiami

laiškai išreiškia tik autoriaus asmeninę nuomonę, jie turi būti traktuojami kaip išreiškiantys Komisijos poziciją ir todėl dėl jų galima pareikšti ieškinį.

31 Antra, Komisija neturėtų tvirtinti, jog tai, kad skundžiami laiškai nebuvo adresuoti valstybei narei, rodo, kad jie nėra Komisijos sprendimas. Ieškovė primena, kad, remiantis teismų praktika, skundo pareiškėjui adresuotas laiškas, kuriame nurodoma Komisijos galutinė pozicija dėl valstybės pagalbos, gali būti ieškinio dėl panaikinimo objektas. Priešingu atveju skundo pareiškėjas netektų bet kokios galimybės ginčyti Komisijos galutinę poziciją dėl jo skundo, o Komisija galėtų išvengti savo pareigų pagal Reglamentą Nr. 659/1999.

32 Trečia, Komisijos atsisakymas persiųsti ieškovei sprendimo kopiją patvirtino, kad 2006 m. kovo 24 d. laiškas buvo galutinė Komisijos pozicija. Kadangi ieškovė negali gauti papildomų motyvų, jos vienintelė galima priemonė buvo ginčyti skundžiamuose laiškuose esančio sprendimo turinį. Be to, ieškovė pažymi, kad skundžiamuose laiškuose vartotos formuluotės parodo, kad Komisija abejojo dėl nagrinėjamų priemonių kvalifikavimo ir suderinamumo, kurie būtų privertę pradėti formalaus tyrimo procedūrą. Komisija neapsiribojo tvirtinimu, kad nebuvo pakankamai motyvų priimti sprendimą šiuo atveju, kaip ji tai būtų padariusi neformaliu pranešimu pagal Reglamento Nr. 659/1999 20 straipsnio 2 dalį. Skundžiamų laiškų turinys, nepaisant atsargių formuluočių, parodo, kad Komisija priėmė aiškią ir galutinę poziciją dėl ieškovės skundo.

33 Be to, skundžiami laiškai negalėjo būti vertinami kaip parengiamieji aktai, nes jų turinys rodo, kad Komisija nesiekė imtis kitų priemonių nagrinėjant skunde nurodytą pagalbą.

Skundų dėl valstybės pagalbos subjektams pripažintos procesinės garantijos taptų visiškai neveiksmingos, jei Komisija turėtų imunitetą vien dėl to, kad ji vartoja savo sprendimuose atsargias formuluotes.

34 Galiausiai Komisijos argumentas, kad nesant sprendimo ieškovė privalėjo pareikšti ieškinį dėl neveikimo, šiuo atveju turi būti atmestas. Iš teismų praktikos išplaukia, kad toks ieškinys negalėtų būti pareikštas esant aiškiai ir išsamiai Komisijos nuomonei dėl skundo. Kadangi EB 230 ir 232 straipsniai yra viena ir ta pati teisinės gynybos priemonė, būtent aktas, kuriame yra Komisijos pozicija, turi būti skundžiamas ir todėl šis ieškinys dėl panaikinimo yra tinkama priemonė.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

35 Remiantis nusistovėjusia teismų praktika, aplinkybės, kad Bendrijos institucijos aktas, kuriuo atsakoma į asmens prašymą, yra išsiunčiamas jo adresatui, nepakanka tam, kad šis aktas būtų pripažįstamas sprendimu EB 230 straipsnio prasme ir kad būtų galima pateikti ieškinį dėl tokio akto panaikinimo (1996 m. gegužės 22 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *AITEC prieš Komisiją*, T-277/94, Rink. p. II-351, 50 punktas ir 1996 m. spalio 22 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *CSF ir CSME prieš Komisiją*, T-154/94, Rink. p. II-1377, 51 punktas; 2003 m. lapkričio 5 d. Pirmosios instancijos teismo nutarties *Kronoply prieš Komisiją*, T-130/02, Rink. p. II-4857, 42 punktas).

36 Pagal nusistovėjusią teismų praktiką tik tos priemonės, kurios sukuria privalomų teisinių pasekmių ir gali daryti poveikį ieškovo interesams, konkrečiai pakeisdamos jo teisinę padėtį, yra aktai, dėl kurių gali būti paduotas ieškinys dėl panaikinimo EB 230 straipsnio prasme (1981 m. lapkričio 11 d. Teisingumo Teismo sprendimo *IBM prieš Komisiją*, 60/81, Rink. p. 2639, 9 punktas; 2006 m. balandžio 5 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Deutsche Bahn prieš Komisiją*, T-351/02, Rink. p. II-1047, 35 punktas ir 35 punkte minėtos nutarties *Kronoply prieš Komisiją* 43 punktas).

37 Norint nustatyti, ar aktas arba sprendimas sukelia tokias pasekmes, reikia išnagrinėti jo esmę (35 punkte minėtos nutarties *Kronoply prieš Komisiją* 44 punktas). Tačiau forma, kuria priimtas aktas ar sprendimas, iš esmės yra nesvarbi vertinant ieškinio dėl panaikinimo priimtinumą (šiuo klausimu žr. 36 punkte minėto sprendimo *IBM prieš Komisiją* 9 punktą).

38 Šiuo atžvilgiu reikia priminti, kad nors sprendimo, kuriuo užbaigiamas pagalbos priemonės pagal Reglamento Nr. 659/1999 4 straipsnį suderinamumo su EB sutartimi nagrinėjimas, adresatas visada yra suinteresuota valstybė narė, pranešimas, adresuotas skundą pateikusiam asmeniui, gali atspindėti tokio sprendimo turinį, net jeigu jis nebuvo išsiųstas suinteresuotai valstybei narei (1999 m. rugsėjo 30 d. Pirmosios instancijos teismo nutarties *UPS Europe prieš Komisiją*, T-182/98, Rink. p. II-2857, 38 punktas).

39 Iš pradžių reikia priminti Reglamente Nr. 659/1999 numatytą tvarką, taikytiną skundams dėl valstybės pagalbos.

40 Jei Komisija, taikydama Reglamento Nr. 659/1999 10 straipsnio 1 dalį, išnagrinėjo informaciją, susijusią su tariamai neteisėta pagalba, to paties reglamento 13 straipsnis ją įpareigoja užbaigti preliminaraus tyrimo etapą, priimant sprendimą pagal to paties reglamento 4 straipsnį.

41 Be šios galimybės priimti sprendimą pagal Reglamento Nr. 659/1999 4 straipsnį, Komisija, gavusi pranešimą apie galimą valstybės pagalbą, neturi jokio kito pasirinkimo, tik pranešti suinteresuotosioms šalims pagal to paties reglamento 20 straipsnio 2 dalies antrą sakinį, kad „nėra pakankamo pagrindo bylai įvertinti“ (36 punkte minėto sprendimo *Deutsche Bahn prieš Komisiją* 43 punktas).

42 Iš teismų praktikos išplaukia, kad norint išsiaiškinti, ar skundo pareiškėjui išsiųstas laiškas atsakant į jo skundą yra aktas, kurį galima skųsti, Pirmosios instancijos teismas privalo nustatyti, ar šiame laiške yra sprendimas Reglamento Nr. 659/1999 4 straipsnio 2 dalies prasme, ar tai tik neformalus pranešimas, numatytas to paties reglamento 20 straipsnio 2 dalies antrame sakinyje (šiuo klausimu žr. 36 punkte minėto sprendimo *Deutsche Bahn prieš Komisiją* 44 punktą).

43 Taigi iš procedūros, taikytinos skundams dėl valstybės pagalbos, kaip numatyta Reglamente Nr. 659/1999, tiksliau, jo 20 straipsnio 2 dalyje, išplaukia, kad nors Komisija privalo nedelsdama išnagrinėti informaciją, susijusią su tariama neteisėta pagalba, kurią jai persiuntė tretieji asmenys, atsakydama į kiekvieną skundą ji neprivalo priimti sprendimo pagal minėto reglamento 4 straipsnį.

44 Komisijos pareiga priimti sprendimą dėl skundo susijusi tik su prielaida, numatyta Reglamento Nr. 659/1999 13 straipsnyje. To paties reglamento 20 straipsnio 2 dalies antrame sakinyje numatyta, kad Komisija gali apsiriboti pareiškėjo informavimu raštu apie tai, jog nėra pakankamo pagrindo priimti sprendimą. Taip, be kita ko, yra tuomet, kai Reglamento Nr. 659/1999 13 straipsnis netaikytinas, nes skundas iš tiesų susijęs ne su neteisėta, bet su esama pagalba.

45 Siekiant nustatyti, ar šis ieškinys yra priimtinas, reikia išnagrinėti, ar iš skundžiamų laiškų esmės išplaukia, kad jie gali būti traktuojami kaip sprendimas Reglamento Nr. 659/1999 4 straipsnio prasme, kurio tikras adresatas yra suinteresuota valstybė narė ir kuris daro įtaką ieškovės interesams, iš esmės keisdamas jos teisinę padėtį.

46 Iš pradžių reikia išanalizuoti skundžiamų laiškų turinį.

47 2006 m. kovo 24 d. laiške už bylą atsakingas Komisijos tarnybos vadovas informavo ieškovę, kad jis manė, jog nebuvo pakankamai motyvų tęsti skundo nagrinėjimą. Jis pabrėžė, kad atidžiai išnagrinėjo skundą.

48 Iš pradžių reikia pažymėti, kad kai už bylą atsakingas Komisijos tarnybos vadovas 2006 m. kovo 24 d. laiško trečiosios pastraipos pirmoje dalyje nurodė, kad veikla, susijusi su „Stokholm Card“ (išskyrus stovėjimo aikštelių vietas) ir su viešbučio kambarių rezervavimu, buvo vykdoma rinkos sąlygomis, jis konstatavo, kad ši veikla nebuvo finansuojama skunde nurodytomis subsidijomis. Taigi jis nenurodė, kad skunde minimos subsidijos neatitinka sąlygų, reikalingų, kad jos būtų kvalifikuojamos kaip valstybės pagalba pagal EB 87 straipsnį. Todėl iš šios 2006 m. kovo 24 d. laiško trečiosios pastraipos pirmos dalies negali būti padaryta išvada, kad skunde nurodytos subsidijos šiuo požiūriu nėra valstybės pagalba.

49 Paskui 2006 m. kovo 24 d. laiško trečiosios pastraipos antroje dalyje už bylą atsakingas Komisijos tarnybos vadovas nurodė, kad gali būti tvirtinama, jog *SVB* tam tikrų stovėjimo aikštelių vietų nemokamas naudojimas nedaro įtakos prekybai ir kad bet kuriuo atveju, kadangi ši pagalba buvo įtraukta į „Stockholm Card“ iki 1995 m., t. y. prieš Švedijos Karalystei įstojant į Europos Sąjungą, tai buvo esama pagalba. 2006 m. kovo 24 d. laiško ketvirtojoje pastraipoje jis patikslino, kad panašu, jog kita *SVB* veikla priskirtina nuostatoms, kurios reglamentuoja visuotinės ekonominės svarbos paslaugas, ir kad tuo atveju, jei finansavimas būtų pripažintas valstybės pagalba, jis būtų suteikiamas tokiomis pačiomis sąlygomis iki 1995 m., ir kad jis yra esama pagalba. Iš to išplaukia: kadangi už bylą atsakingas Komisijos tarnybos vadovas nusprendė, jog skunde nurodyta pagalba yra esama pagalba, jis išsamiau nenagrinėjo valstybės pagalbos kvalifikavimo.

50 Galiausiai už bylą atsakingas Komisijos tarnybos vadovas apibendrindamas pažymėjo, kad išnagrinėjus skundą paaiškėjo, jog nurodytos priemonės yra esama, o ne neteisėta pagalba.

51 2006 m. balandžio 28 d. laiške, atsakydamas į ieškovės 2006 m. balandžio 5 d. laišką, už bylą atsakingas Komisijos tarnybos vadovas priminė, kad skunde nurodytos priemonės nėra neteisėta pagalba ir kad todėl ieškovei nebuvo įmanoma pateikti sprendimo taikant Reglamento Nr. 659/1999 20 straipsnį.

52 Taigi iš 2006 m. balandžio 28 d. laiško, taip pat iš 2006 m. balandžio 28 d. laiško esmės aiškiai išplaukia, kad Komisija, preliminariai išnagrinėjusi informaciją, kurią jai pateikė suinteresuotoji valstybė narė, mano, jog skunde nurodytos priemonės nėra neteisėta pagalba pagal Reglamento Nr. 659/1999 1 straipsnio f punktą. Skundžiamuose laiškuose Komisija tik informavo ieškovę, kad atlikus preliminarų vertinimą matyti, jog skunde nurodyta pagalba yra esama pagalba, priskirtina EB 88 straipsnio 1 dalies procedūrai.

53 Be to, reikia pažymėti, kad nors Komisija 2006m. kovo 24 d. laiško trečiosios pastraipos pirmoje dalyje tvirtino, kad su „Stockholm Card“ ir su viešbučio kambarių rezervavimu susijusi veikla buvo finansuojama skunde nurodytomis subsidijomis, tai negali pakeisti išvados, kad šios subsidijos yra esama pagalba, nes jos buvo pervestos iki 1995 metų.

54 Todėl iš skundžiamų laiškų išplaukia, kad Komisija nusprendė netenkinti skundo, motyvuodama tuo, kad nagrinėjama pagalba yra esama pagalba.

55 Šiuo atžvilgiu per posėdį Komisija negalėjo teisėtai tvirtinti, viena vertus, kad ji nesuvokė skundžiamų laiškų ir, kita vertus, kadangi 2006 m. kovo 24 d. laiške buvo neaiškių formuluočių, jos tarnyba nenurodė jokių skundo tolesnio nenagrinėjimo motyvų.

56 Antra, reikia išnagrinėti, ar skundžiami laiškai tiek, kiek jie skunde nurodytą pagalbą kvalifikuoja kaip esamą pagalbą, gali būti laikomi sprendimu, kuris daro poveikį ieškovės interesams, iš esmės keisdamas jos teisinę padėtį.

57 Šiuo požiūriu reikia priminti, kad dėl esamos pagalbos iniciatyva priklauso tik Komisijai (1994 m. rugpjūčio 9 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Namur-Les assurances du crédit*, C-44/93, Rink. p. I-3829, 11 punktas). Vykdant kompetenciją, kuri Komisijai suteikta nagrinėjant esamą pagalbą, Komisijos negali būti skundu prašoma pateikti valstybei narei rekomendaciją, pasiūlant naudingų priemonių taikant Reglamento Nr. 659/1999 18 straipsnį (šiuo klausimu žr. 1996 m. spalio 22 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Salt Union prieš Komisiją*, T-330/94, Rink. p. II-1475, 33–35 punktus).

58 Be to, iš teismų praktikos išplaukia, kad jeigu atliekant pirminį vertinimą valstybių narių pateikta informacija leidžia manyti, jog nagrinėjamos priemonės, tikėtina, yra esama pagalba, Komisija turi jas vertinti vykdydama procedūrą pagal EB 88 straipsnio 1 ir 2 dalis. Tačiau jeigu valstybės narės pateikta informacija neleidžia daryti tokios pirminės išvados arba jeigu valstybė narė šiuo klausimu nepateikia jokios informacijos, Komisija turi vertinti šias priemones pagal šio straipsnio 3 ir 2 dalis (2005 m. gegužės 10 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Italija prieš Komisiją*, C-400/99, Rink. p. I-3657, 55 punktas).

59 Be to, reikia pažymėti, kad Reglamento Nr. 659/1999 17-19 straipsniuose nurodytai esamai pagalbai taikytina procedūra nenumato jokio suinteresuotajai valstybei narei skirto sprendimo, kurį galėtų priimti Komisija atlikusi preliminaraus nagrinėjimo etapą.

60 Iš to išplaukia, kad skundo pareiškėjas Komisijai skirtu skundu negali reikalauti, kad pastaroji įvertintų esamos pagalbos suderinamumą. Jei Komisija, atlikusi pirminį vertinimą, mano, kad skundas susijęs ne su neteisėta, bet su esama pagalba, ji neprivalo priimti suinteresuotajai valstybei narei skirto sprendimo Reglamento Nr. 659/1999 4 straipsnio prasme ir negali būti įpareigota pradėti procedūros pagal EB 88 straipsnio 1 dalį.

61 Reikia priminti, kad Komisija skundžiamuose laiškuose padarė išvadą, jog skunde nurodyta pagalba yra esama pagalba. Iš to išplaukia, kad jeigu Reglamento Nr. 659/1999 13 straipsnis, susijęs su neteisėta pagalba, netaikytinas, Komisija negalėjo priimti sprendimo Reglamento Nr. 659/1999 4 straipsnio prasme. Todėl ji, atsakydama į ieškovės skundą, galėjo tik ją informuoti, kad nebuvo pakankamai motyvų priimti sprendimą taikant Reglamento Nr. 659/1999 20 straipsnio 2 dalies antrą sakinį.

62 Be to, iš skundžiamų laiškų išplaukia, kad Komisija, atlikusi pirminį skunde nurodytos pagalbos vertinimą, manė, jog EB 88 straipsnio 1 dalies procedūra buvo taikytina dėl to, kad tai buvo esama pagalba. Todėl, priešingai nei tvirtina ieškovė, skundžiami laiškai nėra sprendimas nutraukti bylą dėl to, kad šios subsidijos nėra valstybės pagalba.

63 Be to, priešingai nei tvirtina ieškovė, skundžiami laiškai nėra ir atsisakymas pradėti EB 88 straipsnio 2 dalies formalaus tyrimo procedūrą. Todėl konstatuotina, kad Komisija net negalėjo pradėti šios procedūros, nes jos atliktas pirmasis nagrinėjimas parodė, kad nagrinėjama pagalba yra esama pagalba (šiuo klausimu žr. 1994 m. spalio 5 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Italija prieš Komisiją*, C-47/91, Rink. p. I-4635, 24 punktą ir 35 punkte minėto sprendimo *CSF ir CSME prieš Komisiją* 49 punktą).

64 Reikia pridurti, kad valstybės pagalbos kontrolės procedūros ekonomijai prieštarautų tai, kad kai Komisija informuoja skundo pareiškėją, jog jo skundas susijęs su esama pagalba, ji neišvengiamai priima sprendimą Reglamento Nr. 659/1999 4 straipsnio prasme. Tokia išvada reikštų, kad kai Komisija nagrinėja skundą, susijusį su esama pagalba, ji privalo išnagrinėti pagalbos suderinamumą su bendrąja rinka. Tačiau, kaip buvo nurodyta šio sprendimo 57 punkte, Komisijai, taikant EB 88 straipsnio 1 dalį, vienintelei priklauso iniciatyva įgyvendinti nuolatinės esamos pagalbos kontrolės procedūrą.

65 Todėl Komisija, manydama, kad skunde nurodyta pagalba yra esama pagalba, teisingai 2006 m. balandžio 28 d. laiške pažymėjo, kad ji negalėjo pateikti sprendimo Reglamento Nr. 659/1999 4 straipsnio prasme kopijos, kaip to prašė ieškovė 2006 m. balandžio 5 d. laiške.

66 Be to, reikia priminti, kad, remiantis teismų praktika, esama pagalba gali ir toliau būti teikiama, jei Komisija nenusprendė, kad ji nėra suderinama su bendrąja rinka (1994 m. kovo 15 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Banco Exterior de España*, C-387/92, Rink. p. I-877, 20 punktas ir 2003 m. birželio 2 d. Pirmosios instancijos teismo nutarties *Forum 187 prieš Komisiją*, T-276/02, Rink. p. II-2075, 48 punktas).

67 Iš teismų praktikos taip pat išplaukia, kad kai Komisija nusprendžia vertinti pagalbą atlikdama nuolatinį esamos pagalbos tyrimą, teisinė padėtis nesikeičia, kol suintere-

suotoji valstybė pritaria pasiūlytoms naudingoms priemonėms arba kol Komisija priima galutinį sprendimą (2001 m. spalio 9 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Italija prieš Komisija*, C-400/99, Rink. p. I-7303, 61 punktas).

68 Todėl skundžiami laiškai nėra sprendimas, kuris sukelia privalomų teisinių pasekmių, darančių poveikį ieškovės interesams.

69 Šios išvados nepaneigia nuoroda, pateikta 2006 m. kovo 24 d. laiške, pagal kurią skunde nurodyta pagalba, kvalifikuotina kaip esama pagalba, yra „bet kuriuo atveju suderinama su bendrąja rinka“. Viena vertus, kaip Komisija nurodo ir šiame laiške, tai buvo siekis informuoti skundo pareiškėją, kad ji tuo metu nesiekė taikyti EB 88 straipsnio 1 dalies procedūros, o tai, remiantis šio sprendimo 57 punkte minėta teismų praktika, priskirtina tik jos iniciatyvai. Kita vertus, remiantis šio sprendimo 66 punkte minėta teismų praktika, toks informavimas nesukuria privalomų teisinių pasekmių, darančių poveikį ieškovės interesams.

70 Iš prieš tai išdėstytų aplinkybių išplaukia, kad skundžiami laiškai turi būti traktuojami kaip Reglamento Nr. 659/1999 20 straipsnio 2 dalies antrame sakinyje nurodytas neformalus pranešimas, kurio turinys nėra sprendimas to paties reglamento 4 straipsnio prasme. Todėl skundžiami laiškai nėra aktas, kurį galima apskųsti, EB 230 straipsnio prasme.

71 Galiausiai reikia priminti, kad, kiek tai susiję su valstybių narių EB 87 ir 88 straipsniais nustatytų įsipareigojimų laikymosi kontrolės procedūra, nacionaliniai teismai ir Komisija atlieka papildomus ir skirtingus vaidmenis. Nacionalinis teismas privalo apsaugoti teises, kurios atsiranda subjektams dėl EB 88 straipsnio 3 dalies paskutiniame

sakinyje skelbiamo draudimo tiesioginio poveikio. Todėl nacionaliniam teismui gali būti pateiktas ieškinys, kad būtų konstatuotas valstybės pagalbos neteisėtumas ir užtikrinta restitucija.

72 Todėl dėl šio ieškinio nepriimtinumo iš ieškovės negali būti atimta galimybė pateikti nagrinėjamos pagalbos teisėtumo klausimą teismams. Nacionaliniai teismai privalo užtikrinti, kad pagal nacionalinę teisę bus imtasi visų būtinų priemonių dėl EB 88 straipsnio 3 dalies paskutinio sakinio pažeidimo tiek aktų, kuriais remiantis teikiama pagalba, galiojimo, tiek pažeidžiant šią nuostatą suteiktos finansinės pagalbos išieškojimo atžvilgiu (1991 m. lapkričio 21 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Fédération nationale du commerce extérieur des produits alimentaires ir Syndicat national des négociants et transformateurs de saumon*, C-354/90, Rink. p. I-5505, 12 punktas ir 2008 m. vasario 12 d. Teisingumo Teismo sprendimo *CELF ir ministre de la Culture et de la Communication*, C-199/06, Rink. p. I-469, 41 punktas).

73 Be to, ieškovės prašymas, kad Pirmosios instancijos teismas įpareigotų Komisiją pradėti formalaus tyrimo procedūrą, yra nepriimtinas, nes, remiantis nusistovėjusia teismų praktika, pareiškus EB 230 straipsniu grindžiamą ieškinį dėl panaikinimo Bendrijos teismo kompetencija apsiriboja vien ginčijamo sprendimo panaikinimo teisėtumo patikrinimu, o naudodamasis savo įgaliojimais Pirmosios instancijos teismas negali įpareigoti Bendrijos institucijų (1999 m. liepos 8 d. Teisingumo Teismo sprendimo *DSM prieš Komisiją*, C-5/93 P, Rink. p. I-4695, 36 punktas ir 2000 m. vasario 24 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *ADT Projekt prieš Komisiją*, T-145/98, Rink. p. II-387, 83 ir 84 punktai).

74 Iš visų prieš tai išdėstytų aplinkybių išplaukia, kad visas ieškinys nepriimtinas.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

75 Pagal Procedūros reglamento 87 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi ieškovė pralaimėjo bylą, ji turi padengti Komisijos bylinėjimosi išlaidas pagal šios pateiktus reikalavimus.

Remdamasis šiais motyvais,

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS (pirmoji kolegija)

nusprendžia:

1. **Atmesti ieškinį kaip nepriimtiną.**

2. ***NDSHT Nya Destination Stockholm Hotell & Teaterpaket AB*** **padengia bylinėjimosi išlaidas.**

Tiili Dehousse Wiszniewska-Białecka

Paskelbta 2009 m. birželio 9 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Parašai.